

PRIČA O VUČIĆU GRGI

Sanja Pilić

ilustrirao: Tomislav Zlatić

Sanja Pilić
PRIČA O VUČIĆU GRGI

ILUSTRIRAO
Tomislav Zlatić

– Gdje sam to ja? Tko sam ja? Tko si ti? – bile su prve riječi koje sam izgovorio kad sam otvorio oči u mračnom, toplom i ugodnom brlogu.

Nečija njuškica nježno me dodirnula. Ugledao sam najljepše biće na svijetu.

– Ja sam tvoja mama vučica i zovem se Mila. Na svijet si došao prije dvanaest dana, zajedno s bratom i sestricama. Upravo si otvorio oči.

– Znači ja sam vuk?

– Da, vučić Grga – rekne mama i lizne me iza uha. Rodio si se najmanji, ali dobro napreduješ...

Pogledao sam svoga brata i sestrice, a oni su mi isplazili jezik.

– A gdje je tata? – upitao sam.

Tata Hinko otišao je u potragu za plijenom. Ujedno će izvidjeti je li koji nepoznat vuk ušao u naš prostor. Znaš, mi smo prava obitelj, i ovaj dio šume pripada nama...

Sestrice Maja i Tonka su mi prišle. Brat Tomo mi je i dalje plazio jezik.

– Ajmo se igrati – zamolile su me i već smo jurcali po brlogu. Ubrzo nas je mama istjerala van.

– Ne pravite nered. Igrajte se na svježem zraku.

I dok smo se tako zabavljali, ugledao sam prekrasnoga sivog vuka. Dlaka mu je blistala na suncu. Prišao nam je.

– Ja sam tvoj tata – rekao je. – I naučit ću te razne stvari...

– Baš si super! – odjednom sam počeo zavijati.

– Dobro ti ide naš vučji jezik – pohvalio me. Zavijanjem mi branimo plijen koji smo ulovili, ali i razgovaramo. Ja sam upravo javio mami da dolazim kući, he, he...

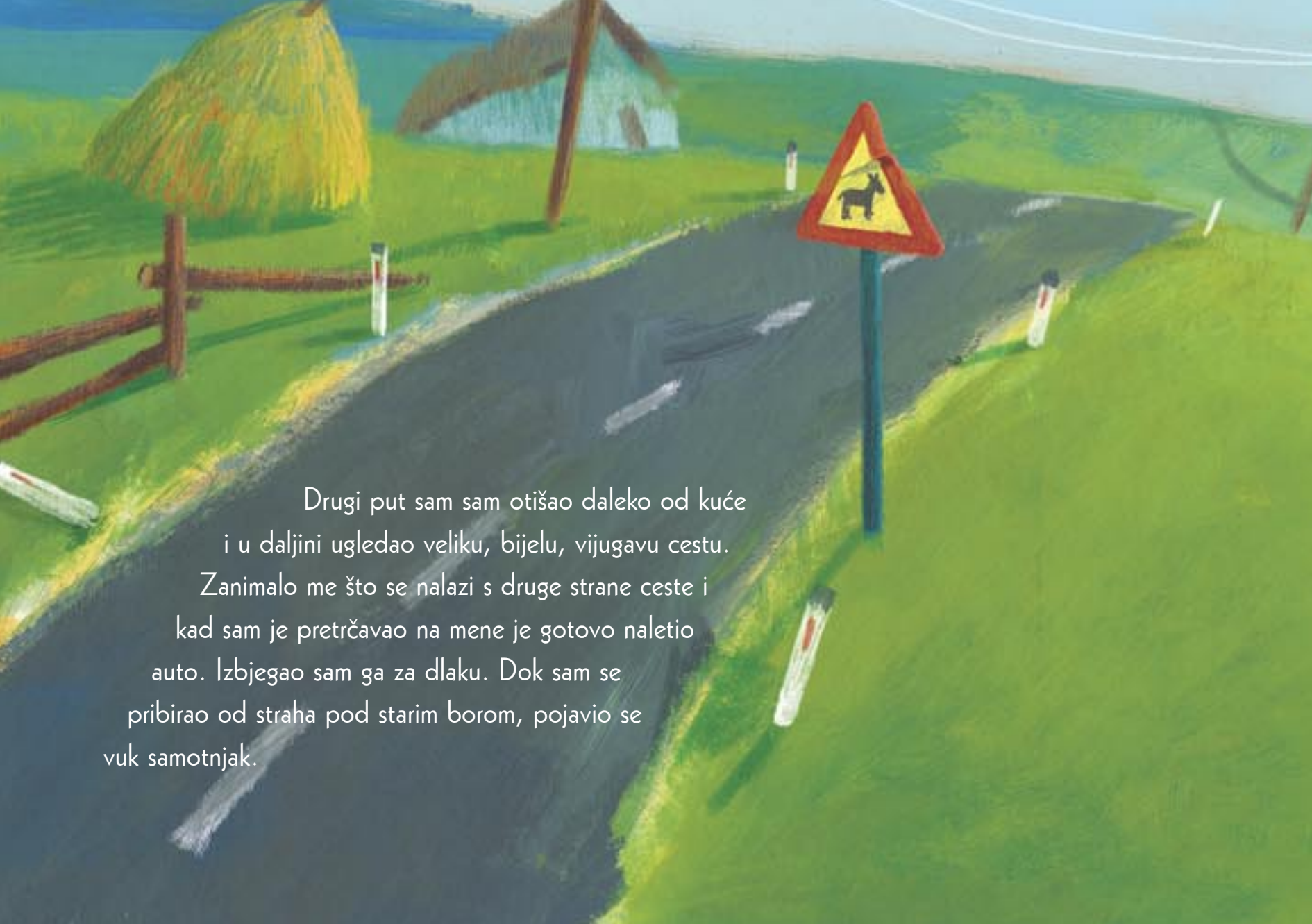

A colorful illustration of a forest scene. On the left, a grey wolf with a bushy tail is perched on a tree trunk, holding a green sprig of grass. On the right, a fluffy, light-brown rabbit with a bright orange nose is sitting on the ground, holding a yellow and blue striped object. The background features a large tree with a thick trunk and a blue and green canopy, and a bright blue sky with a white bird flying in the distance. The ground is covered in green grass and small blue flowers.

Vrijeme je prolazilo. Brzo sam rastao. Učio sam o životu. Jednom mi je mama čitala bajku o Crvenkapici prije spavanja. Toliko sam se razbjesnio na tu priču da nisam mogao zaspati. Mi vukovi nikada ne napadamo ljude, a hranimo se divljim životinjama koje su oslabljene zbog starosti, bolesti ili izgladnelosti, i tako čuvamo prirodan sklad u šumskoj zajednici.

Tata me je svemu podučio. Jednom smo išli u lov i tada sam prvi put vidio ljude. Joj, kako oni čudno izgledaju! Počesto znaju biti opasni – kad nose puške – i tada se moramo skrivati. Često se nalaze u društvu sa psom, njihovim najboljim prijateljem, koji je zapravo naš bliski rođak. Kad smo ugledali lovca, zbrisali smo, a pas je samo uzaludno lajao za nama.

Drugi put sam sam otišao daleko od kuće
i u daljini ugledao veliku, bijelu, vijugavu cestu.
Zanimalo me što se nalazi s druge strane ceste i
kad sam je pretrčavao na mene je gotovo naletio
auto. Izbjegao sam ga za dlaku. Dok sam se
pribirao od straha pod starim borom, pojavio se
vuk samotnjak.

– Gdje je tvoj čopor? –
upitao sam ga jer mi je odmah
izgledao sumnjivo.

– Davno sam ga napustio. Ljepše mi je biti sam – rekao je.
Sumnjičavo sam zavrtio glavom.

– Ma, puno je zgodnije imati obitelj. Zajedno s braćom nadmećem se u
trčanju, u lukavosti. Igramo se. Slušamo oca koji je i vođa čopora...

– Ukusi su različiti – odgovorio mi je vuk samotnjak. – Glavno da nisi
stradao. I sljedeći put pripazi kad prelaziš cestu.

Vratio sam se u brlog. Osjećao sam kako mi je nekakav nemir ušao u srce.
– Što se događa? – upitao sam mamu. – Srce mi radi ubrzano i sviđa mi se promatrati mjesec. I nešto me tjera na lutanje, premda to ne želim.

– Možda je došlo vrijeme da nađeš životnu družicu – rekla je mama.

– Zar već? – upitao sam i ugledavši ružičasti cvijetak na livadi duboko uzdahnuo. Počelo mi se sviđati cvijeće, možete li to zamisliti? I oblaci koji plove nebom.

Jednoga dana nošen zovom svoga srca krenuo sam u potragu za vučicom koja će mi biti suputnica. Prelazio sam proplanke, plašio ovce, natjeravao se sa psima, izbjegavao lovce i odjednom ugledao pravu krasoticu – izdvojena iz čopora, izležavajući se na suncu, baš kao da je mene čekala.

– Kako se zoveš?– upitao sam je dajući joj
stručak cvijeća.

– Lena – rekla je sramežljivo i zatreptala očima.

– Mislim da si ti ona koju sam tražio – rekao
sam važno. – Nekako mi se vrlo sviđaš.

– I ti meni – odgovorila je Lena, zanosno me
gledajući... Zaljubio sam se na prvi pogled do zadnje
dlake i nožnog prsta i počeo zavijati. Ispjevao sam
ljubavnu pjesmu, a znao sam da će njezine riječi stići i do
moje obitelji, koja će saznati da sam našao onu pravu.

Mi vukovi smo, zapravo, vrlo romantični.

Sad sam s Lenom u sretnom braku. Uskoro očekujemo prinove i vrlo se veselimo. Svoje potomke odgajat ću jednako kao što su mene odgajali moji roditelji. Baš se veselim! Tako se priča o ljubavi nastavlja. I ja ću svojoj djeci čitati bajke prije spavanja... Hm, jedino ću izostaviti Crvenkapicu. A možda i smislim priču o dobrom vuku koji se zvao Grga...

Nakladnik:
Državni zavod za zaštitu prirode

Za nakladnika:
Davorin Marković

Lektura:
Ivan Jindra

Grafičko oblikovanje i
ilustracije:
Tomislav Zlatić

Tisak:
Ermego d.o.o.

Naklada:
1.000 primjeraka

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna knjižnica - Zagreb
UDK 821.163.42-93-32
087.5
PILIĆ, Sanja
Priča o vučiču Grgi / <tekst> Sanja
Pilić ; ilustrirao Tomislav Zlatić. -
Zagreb : Državni zavod za zaštitu prirode,
2005.

ISBN: 953-7169-14-6

Ova je publikacija objavljena uz novčanu potporu iz programa Europske komisije LIFE – treće zemlje.

Umnožavanje ove publikacije ili njezinih dijelova u bilo kojem obliku, kao i distribucija, nije dopuštena bez prethodnog pismenog odobrenja nakladnika.

